

Charles Bukowski

Fragmente dintr-un carnet
pătat cu vin

Povestiri și eseuri neantologate,
1944-1990

Ediție îngrijită și introducere
de David Stephen Calonne

Traducere din limba engleză și note
de Cristian Neagoe

POLIROM
2025

Cuprins

<i>Mulțumiri</i>	5
<i>Introducere</i>	7
Consecințele unei lungi scrisori de respingere	25
20 de tancuri din Kasseldown	36
Greu fără muzică	41
<i>Trace</i> : opinii editoriale	46
Fragmente dintr-un carnet pătat cu vin	48
Eseu delirant despre arta poetică și viața sângerândă scris în timp ce beau un bax de bere (la 0.5)	63
În apărarea unui anume stil de poezie, unui anume stil de viață, unui anume tip de creatură plină de sânge care va muri într-o zi	72
Antologia Artaud	82
Un bețivan bătrân rămas fără noroc	88
Însemnările unui pervers bătrân	92
Eseu fără titlu din <i>Omagiu lui Jim Lowell</i>	96
Însemnările unui pervers bătrân	99
Noaptea în care nu m-a crezut nimeni că sunt Allen Ginsberg	107
Să-l ardem la cur pe Unchiu' Sam?	117
Cristosul de argint din Santa Fe	123
Un pervers bătrân se confesează	130
Recital și futai pentru Kenneth	154
Scena din L.A.	161

Însemnări despre viața unui poet ramolit	174
Despre matematica respirației și a căii	184
Însemnările unui pervers bătrân	192
Însemnările unui pervers bătrân	200
Însemnările unui pervers bătrân	209
Prefață nepublicată la <i>7 despre stil</i> de William Wantling	213
Jaggernaut	220
Ce cai să alegi	227
Antrenament	235
Cum s-a întâmplat	250
Cum să-ți omori timpul	258
Diversiuni din lumea literară	268
Îmi cunosc maestrul	278
Los Angelesul lui Charles Bukowski pentru Li Po	307
În amintirea unui colos	309
Încă un <i>Portfolio</i>	313
Celălalt	315
Antrenament de bază	330
<i>Surse</i>	335

Despre matematica respirației și a căii

Aveam de gând să încep cu niște pizdeală la adresa femeilor, dar cum s-a mai risipit fumul de pe câmpul de luptă de-aici, mă voi tempera, însă 50.000 dintre bărbații nației sunt siliți să doarmă pe burtă de frică să nu rămână fără puță de mâna femeilor cu ochi rătăciți și cuțite la purtător. Frați și surori, am 52 de ani și un lung șir de femei în urmă, cât pentru 5 bărbați. Unele doamne au pretins că le-am înșelat cu băutura; ei bine, hai să-l văd și eu pe bărbatul care-și bagă puța într-o sticlă de whisky. Sigur, poți să-ți bagi limba, dar sticla n-o să reacționeze. În fine, ha ha să lăsăm tromboneala și să ne întoarcem la cuvânt.

Cuvântul. Mă duc la hipodrom, e inaugurarea Hollywood Park, dar hai să vă zic de cuvânt. Ca să pui pe hârtie cuvântul potrivit, îți trebuie curaj, ochi pentru forma lucrurilor, trebuie să-ți trăiești viața și să știi să le înșirui ca lumea. Hemingway e criticat acum la sânge de niște oameni care nu știu să scrie. Sute de mii de oameni *cred* că știu să scrie. Ei sunt criticii, plângăcioșii și zeflemitorii. Când arată cu degetul un scriitor bun și spun că-i un morman de căcat, asta-i îi ajută să-și acopere lipsurile creative, iar cu cât un om devine mai bun, cu atât e mai invidiat, iar apoi detestat. Să-i auziți cum șterg pe jos cu Pincay și Shoemaker, doi dintre cei mai mari jochei care au călărit vreodată. Un tip mărunțel stă în fața hipodromului nostru și vinde ziare, zicând: „Ia ziarul, citește ultimele știri despre Shoemaker

Șarlatanul!“. Uite cum îl face pe omul care a călărit mai mulți cai câștigători decât oricare alt jocheu contemporan (și încă se ține bine în șa), uite-l pe vânzătorul ăsta ambulănt care vinde ziare pe 10 cenți făcându-l pe Shoe șarlatan. Shoe e milionar, nu c-ar conta cine știe ce, dar a făcut averea asta cu talentul lui și ar putea să-i cumpere toate ziarele tipului, pentru tot restul vieții și pentru încă o jumătate de duzină de veșnicii. La fel și Hemingway luat în zeflema de vânzătorii de ziare și de fetele care scriu. Nu le-a plăcut cum a ieșit din scenă. Mie mi s-a părut o ieșire chiar bună. Și-a curmat propria suferință. Și a creat și niște texte bune. O parte au depins prea mult de stil, dar măcar i-a reușit; stilul ăla a distrus mii de scriitori care au încercat să se folosească măcar în parte de el. Odată ce un stil evoluează, pare un lucru simplu, dar stilul nu evoluează doar printr-o metodă anume, evoluează și prin emoție, e ca și când ai face tușe cu penelul pe pânză într-un fel anume, iar dacă nu-ți urmezi propria cale, fluxul puterii din tine, stilul se evaporă. Stilul lui Hemingway nu a început să se evapore decât spre sfârșit, treptat, dar asta fiindcă a lăsat garda jos și a permis oamenilor să-i facă chestii. Dar ne-a dat mai mult decât de-ajuns. Un poet minor pe care-l cunosc a venit pe la mine noaptea trecută. E un om învățat, e deștept, se lasă întreținut de doamne, așa că știi că măcar la ceva e bun. Are o figură de om puternic care se înmoaie pe la margini, arată a literat și cară cu el niște caiete negre și-ți citește din ele. Gagiul ăsta mi-a zis aseară:

— Bukowski, eu pot să scriu ca tine, dar tu nu poți să scrii ca mine.

Nu i-am răspuns fiindcă are nevoie să facă pe grozavul, dar, serios acum, are doar *impresia* că poate să scrie ca mine. Geniul ar putea fi talentul de a spune un lucru profund într-un fel simplu sau de a spune un lucru simplu într-un

fel și mai simplu. Apropo, dacă vrei să afli cine-i un scriitor minor, e ăla care dă petrecere sau aranjează să dea altcineva în cinstea lui când îi apare o carte.

Hemingway a studiat pentru a ști ce-s forma, și înțelesul, și curajul, și eșecul, și calea. Eu mă duc la meciuri de box și la curse de cai din același motiv. E o chestie pe care o simți la încheieturi și la umeri și tâmple. E o manieră de a privi și de a înregistra care crește în înșiruirea cuvintelor și în formă, și în act, și în fapt, și în floare, și în mersul câinelui și în chiloțeei murdari de sub pat, și în sunetul mașinii de scris cum stai acolo, ăla-i marele sunet, cel mai mare sunet din lume, când pui totul pe hârtie în felul tău, așa cum trebuie, și nicio femeie frumoasă nu se compară și nimic din ce-ai putea picta sau sculpta nu se compară; e arta finală, această scriere a cuvântului pe hârtie, în ea constă toată valoarea sa, e cel mai tare joc de noroc aranjat vreodată și nu mulți câștigă.

M-a întrebat cineva odată:

— Bukowski, dac-ar fi să ții un curs de scriere creativă, ce i-ai pune să facă?

I-am răspuns:

— I-aș trimite pe toți la cursele de cai și i-aș obliga să parieze 5\$ la fiecare cursă.

Găozarul a crezut că glumesc. Rasa umană e foarte bună la trădat și trișat și la reglarea situațiilor. Cei care vor să fie scriitori au nevoie să fie puși într-o zonă din care nu se pot fofila cu manevre slabe și murdare. De-asta sunt atât de scârboși oamenii de la petreceri: își dau pe față toată invidia și micimea și duplicitatea. Dacă vrei să afli cine-ți sunt prieteni, poți să faci două lucruri: invită-i la o petrecere sau intră la pușcărie. Vei afla curând că nu ai niciun prieten.

Dacă ai impresia că bat câmpii pe-aici, ține-te bine de țâțe sau de boașe sau ține-le pe-ale altcuiva. Totul e permis aici.

Și fiindcă trebuie să presupun (n-am văzut nimic) că sunt omagiat și criticat în acest număr, o să zic una-alta despre revistele mici, deși s-ar putea să mai fi zis despre ele pe undeva? – măcar după un rând de beri. Revistele mici perpetuează inutil talente inutile. Pe vremuri, prin anii '20 și '30, nu era așa o abundență de reviste mici. O revistă mică era un eveniment, nu o calamitate. Ai fi putut să urmărești parcursul numelor care publicau în reviste mici de-a lungul istoriei literaturii; vreau să zic că au început acolo și au luat-o în *sus*, au devenit. Au devenit cărți, romane, chestii. Acum cei mai mulți oameni de la revistele mici încep mici și rămân mici. Sunt mereu excepții. De pildă, îmi amintesc că l-am citit pentru prima dată pe Truman Capote într-o revistă mică numită *Decade*, și mi-am spus uite un om care are ceva zvâc, stil și o energie destul de originală. Dar, pe scurt, că vă place sau nu, revistele mari și șmechere publică texte de un nivel mult mai înalt decât cele mici – și cele mai multe mai ales în *proză*. Orice imbecil din America scoate pe bandă rulantă poeme nenumărate și inadecvate. Iar o mare parte sunt publicate în revistele mici. Tra la la, încă un număr. Dați-ne o subvenție, uite ce facem noi! Primesc nenumărate reviste mici în cutia poștală, nesolicitate, necerute. Le frunzăresc. Un vast și arid nimic. Cred că miracolul timpurilor noastre este că atâția oameni pot să scrie atâtea cuvinte care nu înseamnă absolut nimic. Încercați odată. E aproape imposibil să scrii cuvinte care nu înseamnă absolut nimic, dar ei reușesc, și o fac încontinuu și fără încetare. Am scos și eu trei numere dintr-o revistă mică, *Laugh Literary and Man the Humping Guns*. Am primit materiale de o ineptie atât de cumplită, încât celălalt editor și cu mine a trebuit să scriem mare parte dintre poeme. El scria prima jumătate dintr-un poem, iar eu îl terminam. Apoi scriam eu prima jumătate dintr-altul și el îl termina. Apoi ne apucam să găsim niște nume:

— Ia să vedem, cum să-i zicem muistului ăstaia?

Și, odată cu inventarea șapirografului, toată lumea s-a făcut editor, toți cu superfler, foarte puține cheltuieli și fără niciun rezultat. *Ole* a fost o excepție timpurie și aș putea să mai accept vreo două excepții dacă mă luați tare. Cât despre revistele tipărite în condiții mai bune (non-șapiro), trebuie să-i oferim revistei *The Wormwood Review* (juma-de-sută de numere apărute deja) titlul de operă excepțională a timpurilor noastre în acel domeniu. În liniște și fără văicăreli sau urlete sau cârteli sau renunțări sau pauze, fără să se dea mare prin scrisori (așa cum fac cei mai mulți) că l-au arestat pentru că mergea pe bicicletă beat prin Pacific Palisades sau că l-a bulangit pe un editor de la National Endowments for the Arts într-o cameră de hotel din Portland, Malone pur și simplu i-a dat înainte și a reunit nume cu un talent impecabil și viu, număr după număr după număr. Malone își lasă numerele de revistă să vorbească pentru el și rămâne invizibil. N-o să-l vezi pe Malone bătându-ți la ușă în toiul nopții cu un clondir de porto ieftin, zicând:

— Hei, sunt Marvin Malone, ți-am publicat poemul *Rahat de pisică într-un cuib de pasăre* în ultimul număr al revistei mele. Cred c-o să dau și eu la buci. Ai ceva de futut pe-aici?

Un imens și epuizant club al sufletelor singuratiche lipsite de talent, asta au devenit revistele mici, cu editori chiar mai nașpa decât scriitorii. Dacă ești un scriitor interesat pe bune să creezi artă în loc de prostioare, atunci există mereu câteva reviste mici la care să trimiți texte, unde editarea e profesionistă în loc să fie personală. Nu am citit revista la care trimit articolul ăsta, dar aș sugera, pe lângă *Wormwood*, alte câteva terenuri de joc ca lumea: *The New York Quarterly*, *Event*, *Second Aeon*, *Joe Dimaggio*, *Second Coming*, *The Little Magazine* și *Hearse*.

— Cică ești scriitor, zice ea, dacă ți-ai pune toată energia în scris în loc de cursele de cai, ai fi mare.

Îmi amintesc ce-a zis Wallace Stevens odată: „Succesul prin sârguință e idealul țăranului“. Sau dacă n-a zis asta, a zis ceva pe-acolo. Scrisul vine când vrea el. Nu poți face nimic. Nu poți stoarce mai mult scris dintr-o ființă vie decât există deja. Orice tentativă naște frica în suflet, risipește și clatină înșiruirea cuvintelor. Se povestește că Hemingway se trezea cu noaptea-n cap și la prânz termina de scris, însă cu toate că nu l-am întâlnit niciodată în persoană, bănuiesc că Hemingway era un alcoolic care voia să-și ia munca de pe cap ca să poată să se-mbete.

Ce-am văzut dezvoltându-se prin revistele mici cu cele mai multe talente noi și proaspete e o primă irupere interesantă. Îmi zic: a, uite în sfârșit unul. Poate avem ceva nou. Dar același mecanism se reia iar și iar. Talentul nou și proaspăt, odată ce irupe, răsare peste tot. Doarme și face baie cu nenorocita aia de mașină de scris și bate la ea nonstop. Numele lui (sau al ei) e în fiecare fițuică din Maine până-n Mexic, iar textele devin din ce în ce mai slabe și mai slabe, dar continuă să apară. Cineva le scoate o carte, apoi iată-i ținând lecturi la universitatea din orașul tău. Își citesc cele 6, 7 poeme bune de pe la început și toate poemele proaste. După care ai încă un „nume mare“ din revistele mici. Dar ce s-a întâmplat e că în loc să creeze poemul, ținesc la cât mai multe apariții în cât mai multe reviste mici posibil. Se iau la întrecere mai mult ca să publice decât să creeze. Această risipire de talent are loc de obicei printre scriitorii de douăzeci și ceva de ani lipsiți de experiență care n-au ce ciuguli de pe oase. Nu poți să scrii fără să trăiești, iar a scrie tot timpul nu e viață. Nici băutura nu face un scriitor, nici scandalurile și cu toate că m-am ținut de amândouă, e doar o aberație și romantism bolnav să-ți închipui că așa ajungi